

De Roode Vaan

Abonnementsprijs
f 0.70 p. 6 nummers

Orgaan van
de Afdeeling Amsterdam
der Komm. ArbeidersPartij

Adm.-Adres:
v. Spilbergenstr.
151 III
Amsterdam. (W)

roept, dat is ons internationale inzicht, dat gaat boven het Hollandsche N. A. S. Een niet al te dom mensch zou dan wel eens kunnen vragen, waarom hadden jullie dat „internationaal inzicht" niet twee jaar geleden, een jaar geleden, toen jullie een vrij huwelijk sloten met het N. A. S. ?

Volgens een gedegen spreekwoord, dat zegt, dat men alle gebeurtenissen moet beoordeelen naar hun datum is het niet van alle belang ontbloot te weten, dat de „Eenheid" juist een jaar en zes maanden bestaat.

De toepassing van de Moskou-politiek op de vakbeweging in Nederland is veranderd, sinds 't spook Fimmen aan de deur klopte. Let op den datum.

Het gebeuren in de voorgaande regels kort weer-gegeven, is voor ons niet zonder leering.

Er blijkt uit, hoe sterk de invloed van rechts is op de partij van Moskou, en de elementen, die zich daaraan verwant voelen.

Natuurlijk is Moskou voorloopig allen invloed, neen, alle vertrouwen kwijt bij het N. A. S.; de laatste heeft zich reeds afgescheiden van het R.I.V.

De kronkelige eenheidsfront-politiek met geheime circulaire tot afbraak van de kleine federaties van het N. A. S., die de partijgenooten niet mogen kennen, niet worden openbaar gemaakt, is een van de vele bewijzen van het geknoei van Moskou.

Het uitgangspunt van Moskou: verovering van de vakbeweging door cellenvorming, door een eenheidsfront-politiek, heeft voor den zooveelsten keer een nederlaag te boeken.

In Duitschland, waar men slechts met een groote vakbeweging te doen heeft, is van vordering, van een voortschrijding, in den zin van Moskou, geen sprake.

De uitgeworpen afdeelingen van den Bouwvak-arbeidersbond, die zich nu afzonderlijk als vakvereniging voor Duitschland hebben geformeerd, worden niet meer in den schoot der moderne vakbeweging opgenomen !

Daar, waar het niet tot een breuk is gekomen door het voeren van oppositie in de vakbeweging, worden de officieele communisten steeds tammer, steeds bescheidener.

Houdt men nu in het oog, dat Duitschland langen tijd in revolutionaire gisting is geweest, geen arbeidersklasse zooveel heeft gedaan (afgezien van Rusland 1917-'20) in vergelijking met andere landen als de Duitse, voor de revolutie, dan kan men nagaan, hoe gering de pogingen van Moskou zijn geslaagd, juist door zijn verkeerde doelstellingen.

Hoe het in Frankrijk en Engeland staat met deze veroveringspolitiek van Moskou valt licht te bevroeden. De mislukking is in deze twee landen anders genanceerd dan in Duitschland, maar ze heeft daarom niet minder gefaald.

In het licht van internationale ervaringen, hier te lande te loopen achter Fimmen, is meer dan bekrompen.

Te wedden op de kaart van het N. A. S. is niet minder blijk geven van bewustzijnsverenging.

De vakbeweging is nu eenmaal, zooals ze is geworden in den loop der kapitalistische ontwikkeling, een machtige instelling in de handen der leiders om de arbeiders-massa te overheerschen, en vooral te zorgen, dat geen revolutionaire bewegingen gevaarlijk voor de burgerlijke orde, tot uitbarsting komen.

Zonder de vakbeweging in Duitschland en hare bloedige politiediensten, in samenwerking met de deern der sociaal-democratie, zou het Duitse kapitalisme zijn weggevaagd.

In Rusland moesten in de revolutie van 1917 wat er bestond aan naar Europeesch model gevormde vakverenigingen worden vernietigd; de canailles waren natuurlijk contra-revolutionair.

Wie uit de feiten niets leeren wil, wie zich wil laten verlokken door kleine voordeelen, kan zich aanpassen.

Wie langs den kortsten weg wil naar de bevrijding: hij of zij sluitte zich aan bij onze kleine partij.

De herdenking van Herman Gorter

De herdenking van HERMAN GORTER kan niet anders zijn, dan het voortzetten van Gorter's werk.

Laat Gorter zelf daarover tot U spreken. Leest zijn brochures !!! De navolgende worden U, na ontvangst van postwissel, door de administratie van „DE ROODE VAAN", van Spilbergenstraat 151^{II} Amsterdam, franco toegezonden.

Communistisch Manifest (Vertaling)	20 ct.
De grondslagen van het Communisme	20 ct.
Het Historisch Materialisme	30 ct.
Klassemorale	15 ct.
Het Imperialisme, de wereldoorlog en de Sociaal-Democratie	30 ct.
De wereld-revolutie	30 ct.
Staat en revolutie (Vertaling)	40 ct.
De Algemeene Arbeidersbond (Vertaling)	15 ct.
Het Opportunisme van de C. P. in Holland ..	20 ct.
De organisatie voor den klassenstrijd van het proletariaat	15 ct.
„Open Brief" aan Lenin	25 ct.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN,
2e Helmersstraat 47, Amsterdam.

talisme in Rusland.

Voor den welwillenden lezer merken wij nog op, dat wij het vraagstuk van het parlementarisme en de vakbeweging, en de taktiek, zooals de K.A.P. die verstaat, hiermee volstrekt niet hebben uitgeput, maar slechts even aangeraakt.

Geen redelijk mensch zal verlangen, dat in een klein krantje, in één adem, op één keer, alle vraagstukken worden behandeld.

Welk verband houdt het voorgaande met Indië, met de koloniale politiek, met de Nederlandsche C. P. ? Met het N.A.S.,

„Ach nee, laat loopen", zegt van 't Riel, die lui zullen zich wonderwat verbeelden; laten we ze toch doodzwijgen, dat is 't beste".

„Nou, dat ben 'k nog niet eens", zegt Vanter. We moeten ze belachelijk maken".

„Neen", zegt van 't Riel, „ik ben Hoofdredacteur en mij is de leiding, ze kommen d'r niet in !"

Ik schrijf eerstdaags weer een stuk over de „ware communisten", dan weten de partijgenooten d'r weer alles van."

Redactie-Adres: B. LUTERAAN, 2e Helmersstraat 47

Een politiek portret van Henriëtte Roland Holst.

De Trotsky-oppositie in Rusland treft het toch maar slecht in Holland. Haar meest eminente vertegenwoordigster Roland Holst, is bepaald op den terugtocht naar het reformisme. In tegenstelling met de anarchisten van uiteenlopende richtingen, vinden we een tegenstander — ook Socialist — die tegen Sovjet-Rusland is, nog volstrekt geen geestverwant van ons. Dit geldt niet alleen voor de sociaal-democraten, maar ook voor de communisten, die uit de 3e Internationale treden.

Het geval-Roland Holst zou de moeite van het bespreken niet waard zijn, er zijn meer van die gevallen, als Roland Holst geen redactrice was van het maandschrift „Klassenstrijd", wat wel niet formeel, maar toch feitelijk van het N. A. S. is.

Sneevliet, een man van gering doorzicht, in den klassenstrijd, laat Roland Holst de leiding van het tijdschrift; de redactrice ageert onder de lezers, belegt vergaderingen met en voor hen.

Wij releveren even, wat Roland Holst in een der nummers van „Klassenstrijd" heeft beweerd.

1. Die niet de eenheid van de politieke internationalen, de 2e en 3e, voorstaat, is „objectief contra-revolutionair."

2. Dat de 3e Internationale op vakgebied de vereniging wil van I.V.V. en R.V.I. stond bij haar bij voorbaat vast.

3. Men moet niet de leiders van de andere organisaties aanvallen.

4. De eenheid in bovengenoemden zin moet beginnen met de vereniging van alle jeugd-organisaties in één bond.

5. Geen cellenvorming in of bemoeiing met de vakbeweging door de politieke partijen.

Het is duidelijk, dat Roland Holst behoort tot de likwidatoren. Zij wil alles weer in oude banen leiden, natuurlijk onder voorgeven van scherperen strijd tegen het kapitalisme. We moeten allemaal in één partij en in één vakbeweging. Roland Holst heeft de K. A. P. al zielkundig dood geargumenteeerd. Wij hopen niet op het reformisme; de diagnose is zeer eenvoudig, dus weg met die lui. Wij vallen dus buiten de geniale oplossing van Roland

Holst. Ach, we zullen dus niet bij het offerfeest van beginnende en onder leiding van de hooft priesters Roland Holst.

Ondertusschen vormt zij, zoo mogelijk met passieve hulp van de leden van het N. A. S., een maeras van de ergste soort. Nu laten wij het aan Roland Holst over, in de geschiedenis de rol te spelen van steeds te wedden op het verkeerde paard. Zelfs in dit geval op den ezel van het vuilste reformisme. Het is misschien wel bekend, dat de K. A. P. nu juist niet veel op heeft met den kno van het N. A. S.

Maar in deze wereld zijn alle dingen nu eenmaal betrekkelijk. Het N. A. S. is door zijn afscheiding van de R. V. I., in onze oogen nog niet beter geworden. Het is en blijft een vakbeweging, en daar de taktiek van dergelijke vereenigingen niet leidt tot revolutie, verwerpen wij ze als proletarische organisaties.

Wat niet wegneemt, dat de taktiek van isoleren van het N. A. S., evenals de taktiek van de R. I. V., hoe slecht ook en hoe ver verwijderd van de taktiek van de K. A. P., die we allebei fel en onvoorwaardelijk bestrijden, niet zoo zijn als de doolwegen van Roland Holst. Want de „taktiek" van Roland Holst is volledige overgave aan het reformisme, en daardoor aan het kapitalisme.

De K. A. P. heeft volstrekt geen belang bij de politieke verelendung van het proletariaat.

Dit laatste duidelijk te maken aan arbeiders van het N. A. S. en de C. P., schijnt ons niet van belang ontbloot.

Indien er thans nog domkoppen of warhoofden zijn, en groenen, die het vorenstaande niet willen of kunnen begrijpen, wier heele verstand is uitgeput met het woordje „eenheid" en daarom Roland Holst zegenen, kan het volgende citaat dienen uit „Het Volk", afkomstig van den heer R. Kuiper, gepubliceerd op den 5en April:

„..... is het dan niet verklaarbaar, dat zij ook contact zoeken met personen als bijv. Henriëtte Roland Holst die — dit moet eens met nadruk verklaard worden — haar vroegere, onbillijke agressieve standpunt tegenover onze partij heeft prijsgegeven en tegenwoordig een gevierde spreekster

is op bijeenkomsten van de Socialistische Kunstenaarsclub, van het Instituut voor Arbeidersontwikkeling en van de Woodbrokers, waartoe ook personen uit de partijleiding behooren ?"

Het citaat uit het stuk van genoemden heer toont aan, dat Roland Holst, tenminste aan hen, die de lessen van Rusland en Duitschland in revolutie en klassenstrijd niet verleerd hebben, volledig zeilt op het compas der tegen-revolutie

Vakbeweging en Kapitalisme.

De K. A. P. heeft, in tegenstelling met alle andere richtingen in de arbeidersbeweging, steeds betoogd: op den keger beschouwd, is de vakbeweging een werktuig van het kapitalisme.

Ze heeft daarvoor vele feiten aangevoerd uit den oorlog, uit de Russische en Duitse revolutie. Ook in wat men noemt den strijd van den dag, in den kamp voor Sacco en Vanzetti, mits maar consequent doorgezet, en niet alleen beperkt tot een straatbetoging met politie; in den strijd te Weenen tegen het vonnis der justitie te Schattendorf, dat uitliep op een vrij-spraak der fascistten, overal heeft de vakbeweging het proletariaat verraden.

Tot heden zijn vele proletariats, die ter goeder trouw lid zijn van den een of anderen vakbond, omdat ze de kleine voordeelen, die aan het lidmaatschap zijn verbonden, niet willen missen, van meening, dat zulk een bond of vereniging strijdt voor meer loon. Maar dat is mis hoor ! Het is niet waar, of slechts waar in sommige gevallen.

De arbeiders der moderne vakbeweging in ons land, waarvan de kern gevormd wordt door leden der S.D.A.P., hebben steeds den A.N.D.B. beschouwd als het puikje, het non-plus-ultra der vakbeweging. De diamantbewerdersbond is de sterkste, de hechtste, de meest soliede, en Henri Polak de baanbreker, de grondlegger der moderne vakbeweging. Alles moet daar in orde zijn, bij het voorbeeld der voorbeelden.

Hoe treedt nu dit oer-type der moderne vakbeweging in de praktijk op in kwesties

van loon voor eigen leden? Dus niet bij algemeene bewegingen?

In het Weekblad van dien Bond schrijft de heer Henri Polak (6 April '28) in een polemieek met zekeren heer Bölgger:

„De heer Bölgger zou er op kunnen wijzen, dat, indien de nijverheid slechts gered, de werkloosheid slechts verminderd kan worden, de groote steden slechts hare nijverheid kunnen behouden en zien groeien, door de arbeidsvoorwaarden ongunstiger te maken, zulks moet geschieden in aller belang, ook in dat der arbeiders. Indien hij aldus doet, dan verklaar ik onmiddellijk daarmede in te stemmen. Niet theoretisch, doch met de daad. Want ik heb dit zelf gedaan. Zonder aarzelen en zonder wijken heb ik medegewerkt tot het verminderen der loonen en het ongunstiger maken der arbeidsvoorwaarden in de diamantnijverheid, toen de omstandigheden dit vereischten, ongeacht het tegenspartelen der werkliden (Wij cursiveeren —Red.) In het zelfde nummer van het Weekblad, waarin het stuk des heeren Bölgger voorkomt, staat een hoofdartikel van mij, waarin ik aankondig, dat het Bondsbestuur niet zal medewerken tot het verkrijgen van loonsverhoging en de reden uiteenzet, waarom dit niet zal geschieden.

Op deze feiten, overigens niet nieuw, vestigen wij de aandacht.

Op de theorie des heeren Henri Polak omtrent het algemeen belang der nijverheid, boven het klassebelang, gaan wij niet in; we vergenoegen ons ermee voor 't oogenblik, de feiten te laten zien, zooals ze zijn.

De crisis in de Vereenigde Staten.

Amerika, het land van melk en honing voor de bourgeoisie, het land van de onbegrensde mogelijkheden op het gebied van de vorming van kapitaal door het persen van meerwaarde uit het proletariaat, verkeert in een geweldige economische crisis. Over de oorzaken leest men in de kapitalistische pers het volgende:

„De toenemende werkloosheid in de Vereenigde Staten wordt door de arbeidsbureaux toegeschreven aan verschillende oorzaken, zooals de verminderde productie in de automobiël-industrie gedurende 1927 en in de aanverwante bedrijven, het slechte weer, dat een ongunstigen invloed gehad heeft op den verkoop, vermindering de productie in de kleedingindustrie en slechten gang van zaken in de hotels. De verbruikte steenkool is verminderd en de spoorwegen hebben minder herstellingen laten uitvoeren.

Terwijl al deze factoren zeer zeker tot de werkloosheid hebben bijgedragen, wijzen de economen er op, dat uit de omzetting der fabrieken blijkt, dat een der voornaamste oorzaken van de werkloosheid de toenemende mechanisatie der fabrieken is, waardoor steeds minder arbeiders noodig zijn. Er wordt aan de hand van statistieken op gewezen, dat er sedert het te kwartaal van 1926 een bijna onafgebroken vermindering van de werkgelegenheid was, ofschoon de omzetting der fabrieken tot het midden van 1927 in hoofdzaak onveranderd bleven.

Geen redelijk mensch zal verlangen, dat in een klein krantje, in één adem, op één keer, alle vraagstukken worden behandeld.

Welk verband houdt het voorgaande met Indië, met de koloniale politiek, met de Nederlandsche C. P. ? Met het N.A.S.,

Verder geeft men een beschrijving van den omvang der werkloosheid en van de middelen ter bestrijding.

„Het vraagstuk van de werkloosheid in de Ver. Staten, waaraan eerst bekendheid is gegeven door de berichten over de rijen hongerigen en steunbehoevenden in de straten van New York is heden in het Huis van Afgevaardigden ter sprake gebracht. Een der afgevaardigden uit New York, heeft de regeering gevraagd, onmiddellijk een begin te maken met alle openbare werken, waarvoor reeds machtiging is gegeven, ter bestrijding van het kwaad. In het geheele land zijn vier miljoen arbeiders werkloos. De werkloosheid wordt het scherpst gevoeld in de staten New York, New Jersey, New England, in de steenkolengebieden van Pennsylvania, Ohio en Illinois. De industrieën, die het ergst getroffen zijn, zijn de schoenen-, de textiel- en de auto-industrie, zoodat de bouwbedrijf.

Of de genoemde cijfers juist zijn, is niet vast te stellen, daar de arbeidersbevolking in de Vereenigde Staten zeer gemakkelijk van woonplaats verandert en de statistieken niet altijd betrouwbaar zijn.

De New Yorksche afgevaardigde verklaart, dat de werkloosheid in de fabrieken op het ogenblik groter is dan gedurende de industriële malaise van 1921. De resolutie is, naar beweerd wordt, ingediend meer met het oog op de publiciteit, die er het gevolg van zal zijn, dan in de verwachting, dat de regeering aan het verzoek zal voldoen.

Voor al het slot is merkwaardig. De theorie van één der twee groote partijen staat deze „hulp“ aan de werklozen in den weg. Men leest:

„De republikeinen hebben zich, zoo zegt men n.l. van democratische zijde, te zeer gebonden aan de theorie, dat de groote welvaart der Ver. Staten van blijvenden aard is, om te kunnen toegeven, dat daaraan een einde komt“.

Door deze crisis wordt nu wel een eind gemaakt, zou men zeggen, aan het sprookje van den onbegrensden bloei van het Amerikaansche Kapitalisme.

Tenslotte vermelden wij een artikel van den heer Gerlof Verweij in de „Economist“ over de welvaart in de Ver. Staten:

„... enkele indexcijfers, die de heer Verweij in zijn artikel vermeldt en die de schr. ontleent aan de Overzichten van het Department of Commerce, blijkt duidelijk, dat het jaar 1927 een inzinking heeft vertoond. Deze index-cijfers volgen hieronder:

	Industrie	Bouw-Productie	„Employment“	Vrach
(Maandelijksch gemidd. 1923 - 1925 is 100).				
1923	102.3	89.7	106.6	99.8
1924	94.3	92.7	96.3	97.6
1925	103.8	117.6	97.2	102.8
1926	106.9	111.-	98.-	106.8
1927	104.5	106.8	94.3	104.-

Maar niettemin wijst de schr. er op, dat ondanks dit alles toch een belangrijk contrast bestaat tusschen de Ver. Staten en Europa; aan de overzijde van den Oceaan is veelal het topjaar 1920 reeds weder overtroffen. Vandaar een ietwat angstig gevoel over de vraag, hoelang dit alles nog zal duren. Vandaar ook een heele reeks van geschriften, aan deze vraag gewijd. De schr. geeft van deze beschouwingen een beknopt overzicht. Hij wijst er op, dat de meeste schrijvers eenzijdig zijn en de oorzaak van de welvaart bij een enkelen factor zoeken, terwijl deze veeleer is te verklaren uit de reeks van samenwerkende factoren. Zoo verklaren de bekende schrijvers Foster en Catchings in hun voorlaatste geschrift Business without a Buyer, niet zonder opmerkelijke overdrijving: „The present material prosperity of the United States is chiefly due to the automobile“. Anderson is al even eenzijdig en meent, dat de beperking der immigratie de oorzaak van de welvaart der arbeiders is. Anderen weer zoeken het in de grotere efficiency der bedrijven, in de groote, tolvrije binnenlandsche markt, of in de goede verhouding tusschen arbeiders en ondernemers.

Zoo men ziet, weten de lofzangers der groot-kapitalisten geen raad met het verschijnsel der crisis. De tegenwoordige materiele bloei in de Vereenigde Staten is voornamelijk toe te schrijven aan de auto-industrie, schrijft de één.

Dat op dezen bloei een crisis moest volgen, is voor de schrijvers van „Zaken zonder koopers“ niet duidelijk. Uit de vermelding van den heer Gerlof Verweij blijkt nog ten overvloede, dat de Amerikaansche bourgeoisie even bang is voor haar eigen industrieën bloei als voor de crisis, die er het gevolg van is.

Een zeer begrijpelijk verschijnsel bij een klasse, die de productiemiddelen wel bezit, maar niet kan beheerschen.

Daartoe zal het proletariaat alleen in staat zijn.

Werkloozenzorg.

Het is begin April en het is nog koud. Vooral 's avonds. Veel zieken. De bourgeoisie en de in finantieel opzicht hun gelijken, branden nog een heerlijk vuurtje in hun haard.

Wethouder Vos meent, dat je goede hart niet mee mag spreken bij de werklozen, „zorg“ en is dus tegen verlenging van brandstoftoeslag.

Meheer Pothuis is er vóór pardon, ook tegen, want de Amst. Best. Bond is er tegen! De rol der vakverenigingen gaat gelijk op met het cynisme der bourgeoisie.

ONTAARDING.

Barbarossa schrijft over de cultuur, het beste er van, de kunst: „Waar onze kunst eindigen zal? Misschien op een of ander Stadion, waar men haar, den dag na den wedstrijd, bezig zal zien met het bijeenrapen van de sinaas-appelschillen en de verscheurde programma's.....“

Alleen het proletariaat is in staat de menschheid van den ondergang te redden, mits het strijden wil den klassenstrijd volgens de K. A. P.-beginselen: voor het Kommunisme!

„... zegt van die den hoofdredacteur en mij is de leiding, ze kommen d'r niet in!“

Ik schrijf eerstdaags weer een stuk over de „ware communisten“, dan weten de partijgenooten d'r weer alles van.“

Redactie-Adres: B. LUTERAAN, 2e Helmersstraat 47

Het standpunt der C. P. en S. D. A. P. in het parlement inzake belastingen.

Wanneer men met de aanhangers der 3e Internationale spreekt over het parlementarisme, dan luidt het antwoord onveranderlijk: Het zitting nemen in de vertegenwoordigende lichamen is voor ons slechts van ondergeschikte betekenis. Als onze partij daar zit, is het voor de propaganda!

Dit onnoozele antwoord is tekenend voor den kwelachtigen geest, die in de Sectie der 3 Internationale wordt gekweekt.

Het is tot leering van dergelijke vrome Moskou-broeders, en van hen, die zich aog steeds laten beetnemen door het gerucht van woorden, dat wij het volgende schoolvoorbeeld geven, ontleend aan de praktijk van L. de Visser, door hem gevolgd in de Tweede Kamer.

Het gaat hier om belastingvoorstellen der huidige regeering.

Het eerste voorstel van De Geer, Minister van Financiën, betrof de vermindering der tarieven, die geheven worden van erfenissen.

De heer Vliegen der S.D.A.P. was voor handhaving der bestaande tarieven. Er bleef dan meer geld in 's lands schatkist. Volgens de onfeilbare leiderslogica van den heer Vliegen, is er dan meer geld beschikbaar voor sociale hervormingen. Als democraat pakte de heer Vliegen de zaak toen voortreffelijk aan; hij wees er o.a. op, dat matiging van het recht van successie slechts in het belang der rijken is. Ergo was de heer Vliegen tegen het ontwerp der regeering, voor handhaving der bestaande tarieven. Voor een partij, die in het kapitalisme regeeren wil, niet slecht.

Er zou misschien nog wel iets af te dingen zijn op de democratische platheden van den spitsburger Vliegen, wij bedoelen dat meer geld in de schatkist, handhaving der bestaande belastingen, gunstiger is voor 't verkrijgen van hervormingen.

Wat niet wegneemt, dat het tegenovergestelde: minder geld in 's lands brandkist, vermindering van belasting evenmin leidt tot sociale hervorming.

In deze richting moet men de oplossing van het probleem der sociale hervorming, n.l. waarom zij steeds uitblijven bij alle belasting-systemen, niet zoeken.

Een van de meest voor de hand liggende feiten is misschien wel, dat de bourgeoisie in alle landen bezig is, bestaande, min of meer aan de arbeiders ten goede komende bepalingen, af te schaffen. Een factor van niet minder belang is de opbouw van het kapitalisme, door stabilisatie van de krachten der contra-revolutie.

Aan het opbouwen der tegen-revolutie door deel te nemen aan, door te propageeren vóór den imperialistischen wereldoorlog door de revolutie in Duitsland in bloed te smoren zooals plaats heeft gehad van de zijde der Ebert—Noske—Scheidemann-regeering.

De vuile knechten van het wereld-imperialisme, die thans handelen in ontwapening, zijn vanzelfsprekend de verraders der Russische revolutie geweest.

Wanneer dus een toekomstige minister der S.D.A.P. zoo huilebalkt over hervorming en een kwassie-financieel verband legt tusschen opbrengst der belastingen en hervormingen, dan kunnen wij hem toevoegen, het gezegde van een Fransch schrijver: „Je hebt het gewild, Willem Hubertus Vliegen!“

Voor slechte verstaanders, voor luidjes tot wier hersens maar niet kan doordringen de juiste betekenis van de revolutionaire fraseologie en de contra-revolutionaire daden der Sectie-Holland der derde Internationale, merken we nog op, dat het geval, dat wij behandelde hebben, dat De Visser is voor handhaving der bestaande belasting, die volgens hem beter moet zijn geweest, gunstiger voor hervormingen, dat deze houding terug is te vinden in al het parlementaire werk van dien afgevaardigde.

Er is volstrekt geen reden, aanleiding of oorzaak voor de heersche klasse om te hervormen als de revolutie is doodgedrukt, waarbij de sociaal-democratie dienst deed als militaire politie in alle vormen.

Keeren wij terug tot onze schapen. Wat deed burger L. de Visser, de belichaming van het „revolutionair parlementarisme“ der derde internationale, bij die gelegenheid?

De woord-automaat zweeg, een zeldzaam geval bij L. de Visser. Maar hij stemde, zooals Vliegen en zijn gezellen.

Let nu wel op, boeren, burgers en buitenlui!

De Visser kan er altijd tusschen door met te beweren: wij waren tegen het ontwerp, los van de toelichting van Vliegen. Het is dan wel merkwaardig, dat een zoo welbespraakt man als L. de Visser toch pleegt te zijn, uit zijn mondje niet een toelichting heeft laten vloeien, waarom hij stemde en juist zoo!

Op één been kan men niet lopen. Na deze eerste proeve van belastingpolitiek der derde Internationale in de Tweede Kamer, volgde op eenigen afstand van tijd, een tweede, Het eerste geval bij het ontwerp successie-wet zou men kunnen beschouwen als een proefballon.

Weldra volgde de echte, de groote luchtballon, touwen los, alle kinderen roepen: hoera!

De regeering-De Geer komt met een ontwerp tot verlaging der inkomstenbelasting.

De heer Vliegen bezweert, beweert, argumenteert precies, zooals hij het ontwerp-successiewet.

En burger L. de Visser spreekt niet, maar stemt weer als de fractie der nooit-volprezen, volmaakt eenige partij der bonzen, der S.D.A.P.

O, revolutionair parlementarisme, neen — parlementarisme-alleen-maar-voor-propaganda, uw wegen zijn wonderbaar!

Probeerden wij door te dringen tot het geheim der geheimen.

De Visser kon natuurlijk moeilijk anders. Leer nu aan hem revolutionaire beginselen, je zult er even weinig succes mee hebben als de gek-geworden schoolmeester, toen hij zijn hond fransch wou leeren.

Hij is eenmaal uitverkoren. Ravesteyn en nog iemand zijn weggejaagd, ze kozen te vroeg de zijde van het N.V.V.

Hij zit nu eenmaal in de Tweede op het Binnenhof. Jammer voor de arbeiders der C. P., het parlementarisme stelt zijn eischen. In het parlement moet je den arbeiders iets brengen, hervormingen.

Volgens het burgermansverstand (het gezond verstand), moet er geld komen, er moet een fonds zijn voor hervormingen.

Is er zo'n fonds niet, dan blijven de hervormingen uit. Buitendien zijn alle belastingverlagings in de eerste plaats 'n verlichting voor de welgevulde beurzen. Je speelt dus het spel van de goed-gespekte portemonnaie door met de regeering mee te gaan.

Wij schrijven deze platte praatjes niet verder af.

Het is niettemin een feit, dat de niet-sprekende De Visser als parlementariër zoo moet hebben geredeneerd, voor hij besloot te stemmen precies als de arbeiderspartij heeft gedaan.

LET OP HUN DADEN

Zijn zwijgen is in dit geval verdacht. Krachtens de woorden van de derde Internationale, is de regeering in ons land een imperialistische. Het zou dus wel in de lijn liggen, als men aan zulk een regeering elk krediet weigerde.

Elke belasting, ook de meest (in schijn) democratische, is in het huidige tijdperk van het imperialisme, een krediet aan de regeering, een finantieel votum van vertrouwen, maken, dat de staatsmachine met hulp der parlements-communisten der derde internationale, goed en gesmeerd loopt.

Het stemmen van De Visser in den zin door ons uiteengezet, is volkomen de daad van een sociaal hervormer, een democraat, die in de eerste plaats veroorzaakt wordt door zijn lid-zijn van het parlement, door zijn deelname aan het parlementarisme.

Het is niet een scheefgaan, een afwijken van den goeden, den juiststen weg, dien De Visser anders volgt, het is een volkomen normaal principe, uitgewerkt op parlementair terrein.

Het is de zuivere vrucht van het revolutionair parlementarisme der derde internationale.

Het parlementarisme der derde Internationale is minstens zoo stevig contra-revolutionair als het dito van het tweede.

Het gaat tegen de verkiezingen, we zullen daar dus nog wel eens op terug komen, al hebben we weinig ruimte.

Wij nagelen het thans reeds vast, de houding van De Visser op belasting- of finantieel gebied, is geen andere dan die der S.D.A.P.

Voor hem beslissen niet de algemeene principes van den klassenstrijd, maar de in den grond door en door valsche voor-spiegelingen omtrent hervormingen.

Naschrift. Wij merken even op, dat bovenstaand artikel uitgaat van de veronderstelling, dat in Duitsland en Rusland revolutie is, en in andere landen nog niet.

Zelf denken.

is eerste voorwaarde voor een revolutionaire beweging!

Steunt daarom deze krant!

ABONNEERT U!

Abonné's! Stuurt postwissels! Wij hebben het geld dringend *noodig! !

Adm. „De Roode Vaan“.

Ontaarding overal.

„De Telegraaf“ dat reactionnaire huichelblad moet zelfs schrijven, dat de oud-kolonialen bedrogen zijn. Gebruikt voor het slachten van de Atjehers en nu de beulen (uit het proletariaat) door de bourgeoisie niet meer gebruikt kunnen worden voor broedmoord, nu de millioentjes van daar „safe“ zijn: op de mesthoop met ze. Volgens „De Tel.“ komen de „oud-gedienden“ letterlijk van honger om. Wat voor cynische, gore zwijnen zijn die kapitalisten toch geworden. 100 miljoen overschot op de Indische begroting, hoe moeten de dik beringde vingers dan graaien in het goud geperst, geslagen, gekoeliet, getrapt gemoord mit de Indiërs, en geen cent voor de proleten die dat verzorgd hebben door moord-expeditie's.

Ontaarding tot winstbeesten!

De groei van het imperialisme.

De bevrijding van de arbeidersklasse uit de loonslavernij, zooals de 1e Internationale zich die voorstelde, eindigde feitelijk met de commune van het jaar 1871. Eenige jaren later werd de Internationale formeel begraven. Toen braken voor het kapitalisme, na de vorming en afronding der nationale staten, jaren van depressie op het gebied van landbouw en industrie aan. Na het jaar 1890 werd de toestand iets beter. Van 1895—1907 ging het kapitalisme, nu en dan onderbroken door een periodieke crisis, sprongsgewijze omhoog.

Deze periode omvat het bloeitijdperk van het kapitalisme, speciaal van het deutsche. Met dien ophloei kwam voor Duitschland de uitbreiding van leger en vloot, het streven naar in het bezit nemen van, minder of geen winst gevende koloniën.

De doordringing van het deutsche imperialisme in het nabije Oosten, het beheerschen van de Turksche spoorwegen van Konia tot Bashra tot aan Koweit, tot de Perzische Golf, de deutsche opleiding der turkse armeën, leverde een dreigend gevaar op voor het engelsche imperialisme, n.l. dat de weger naar den kern van het britsche imperium, Britsch-Indië werden bedreigd door het imperialistische Duitschland. De oorlog van 1914—18 was er een gevolg van.

De verdeling van den aardbol door de kapitalistische staten, is door den afloop van den oorlog voor Duitschland slecht geëindigd; Duitschland is thans buiten gesloten. De nieuwe orde is thans gevestigd op de basis van den Volkenbond. De durende heerschappij van Engeland op het vasteland van Europa, de verkrumpling van Midden-Europa, moet deze staten zwak en verdeeld houden. Een centrum van verzet tegen het engelsche wereldrijk, moet in de kiem worden gesmoord. Militair, economisch en aardrijkskundig moet Europa zoo blijven, al kunnen kleine zijsprongen als van Lord Rothermere met betrekking tot Hongarije wel voorkomen.

Frankrijk kreeg Syrië als loon voor zijn diensten; Elzas-Lotharingen maakte Frankrijk meer industrieel, economisch krachtiger dan vóór den oorlog.

Frankrijk kent natuurlijk het doel van Englands politiek op het vasteland zeer goed. Het tracht die te doorkruisen door midde van de kleine Entente, d.w.z. door den bond van Roemenië, Tsecho-Slovakië enz. te stellen tegen Engeland; verder door een economische toenadering tot het tegenwoordige Duitschland.

Amerika hield zich buiten den Volkenbond. Het wilde na eerst het deutsche imperialisme te hebben verslagen om het wereldproces te vereenvoudigen, Engeland niet steunen, of zich verplichten de politiek van het britsche imperium op het vasteland van Europa te volgen. Een verbond tegen het Amerikaanse imperialisme van Engeland en Duitschland is door den afloop van den wereldoorlog voorkomen. Amerika staat nu naakt en alleen tegen Engeland. De politiek van de Vereenigde Staten heeft nu tot uitgangspunt: versterking der marine, het verkrijgen van materieel overwicht op de britsche vloot. Full speed gaat het Amerikaanse imperialisme op dit doel aan. Engeland wordt ongerust. Deze ongerustheid zal steeds toenemen; Engeland neemt nu maatregelen, het tracht door een soepelen band, de landen als Canada, Zuid-Afrika, Australië, Egypte, en als het kan Britsch-Indië, meer aan zich te binden.

Engeland zal eventueel alle volkeren in het veld voeren als het kan, in den volgenden wereldoorlog.

Engeland weet zeer goed dat de tegenstelling tot Amerika steeds zal toenemen. Het versterkt zijn vlootbasis. Het tracht zijn groote concurrent in China, Amerika, door een toegevoegde politiek ten opzichte der Nationalisten, in bedwang te houden om Amerika het verdere voortgaan te bemoeilijken.

Engeland breekt met Sovjet-Rusland de betrekkingen af omdat het wordt gehinderd door dien staat zijn politiek te volvoeren in China.

Amerika doet alsof er geen Volkenbond bestaat, het negeert den imperialistischen vrede van Engeland. Het sluit verdragen van „oorlog buiten de wet“; het Amerikaanse imperium biedt, typisch geval, zulk een verdrag het eerst aan, aan den meest bewusten, sterksten tegenstander van Engeland op het vasteland, Frankrijk.

Amerika speelt alle troeven uit tegen Engeland op het vasteland, in de wereld. De John Bull der spotprenten, de man met twee aangezichten, typisch beeld der burgerlijke beschaving, der bourgeois huichelarij, is thans niet meer in het bezit van het „record“, Uncle Sam is onbestreden de houder van het wereldrecord, wapening tot de tanden en nooit-meer-oorlogsfrazen-in-den-mond.

De grootste vloot gericht tegen Engeland; Japan, voormalig bondgenoot van Engeland, kijkt nu de kat uit den boom. Het kan alle kanten uit bij een wereldconflict.

Amerika houdt bij zijn vlootuitbreiding rekening met minstens Engeland en Japan als tegenstanders ter zee.

Te land bereidt Amerika zich voor door een „burgerlijke“ weerbaarheid te organiseren, alle universiteiten maakt men mobiel voor officiersvorming, de pers in de Vereenigde Staten, een geweldige macht van het Trustkapitaal in de dubbele betekenis van het woord, spoort de werkgevers aan de arbeiders het loon door te betalen als ze deelnemen aan de militaire oefeningen! Amerika kan een leger op de been brengen, geweldiger dan ooit de wereld heeft gekend. Het beruchte deutsche militarisme zal er nietig bij schijnen, als Amerika voortgaat op den tegenwoordigen voet van oorlogsvoorbereiding ter zee en te land. Men kan het hooren groeien het Amerikaanse „marinisme“, het dito landleger.

We verwaarloozden opzettelijk Italië als imperialistische mogendheid, de oorlogswetten aangenomen door het parlement van het fransche imperium, de versterking van Spanje door het vernietigen van de strijdmacht der Marokkanen, de vestiging van Spanje in Marokko.

Nederland is in het bezit van Indonesië, is uit dien hoofde een imperialistische mogendheid. Verliest het zijn zelfstandigheid in Europa, dan vervalt automatisch „het rijk buiten Europa“.

De bewapening van Nederland ontspringt aan de bron van zijn eigen imperialisme.

De heer Vliegen prees onlangs in de Tweede Kamer den heer Beelaerts van Blokland voor zijn optreden in den Volkenbond. Natuurlijk, de kleinburgerlijke leidslieden der S.D.A.P. begrijpen niets van de reden waarom Nederland bij den Volkerenbond is aangesloten. De Volkerenbond is zelf een imperialistisch lichaam, de grooten probeeren in dien bond, als het kan door afspraak, elkaar zoo min mogelijk op kosten te jagen in het militaire. Het imperialisme blijft bestaan. In alle landen heeft men kapitaal nodig, moet kapitaalvorming plaats hebben. Een snoepcentje minder voor de vloot of het leger zou die kapitaalvorming wel iets kunnen bevoornden. Het laatste is echter nog niet zoo heel zeker. Buitendien beschikken de grooten in den bond over de verdeling der wereld, Amerika even er buiten gelaten, wat slechts in verbeelding denkbaar is. Nederland moet aan de tafel plaats nemen, het mag van kapitalistisch standpunt niets verzuimen om zijn tegenwoordige veiligheid evenals zijn toekomstige te bestudeeren, te waarborgen, en uitvorschen waar zijn plaats is bij een imperialistisch conflict. Dit geldt in zeer sterke mate voor de koloniën en voor „ons“ land. Artikel zooveel van het „pact“ kan Nederland gebruiken om Nederlandsche troepen als volkenbondscoringent te laten optreden in het buitenland. Nederland zal dan uitmaken, d.w.z. de bourgeoisie, aan welken kant het staan zal bij een conflict. De neutraliteit is feitelijk opgeheven door aansluiting bij den Volkenbond.

De strijd tegen het imperialisme in Nederland kan niet anders zijn dan de strijd tegen het wereldimperialisme, het imperialisme ten onzent is er slechts een tak van, beter een takje.

BROCHURES v. HERMAN GORTER

Verkrijgbaar bij Adm. „De Roode Vaan“ — Van Spilbergenstr. 151 Amsterdam (West).

Communistisch Manifest (Vertaling) 20 ct.	
De grondslagen van het Communisme 20 cent.	
Het Historisch Materialisme 30 ct.	
Klasseromaal 15 ct.	
Het Imperialisme, de wereldoorlog en de Sociaal-Democratie 30 ct.	
De wereld-revolutie 30 ct.	
Staat en revolutie (Vertaling) 40 ct.	
De algemeene Arbeidersbond (Vert.) 15 ct.	
Het opportunisme van de C. P. in Nederland 20 ct.	
De organisatie voor den klassenstrijd van het proletariaat 15 ct.	

Redactie-Adres:
B. LUTERAAN — 2e Helmersstraat 47
Amsterdam.

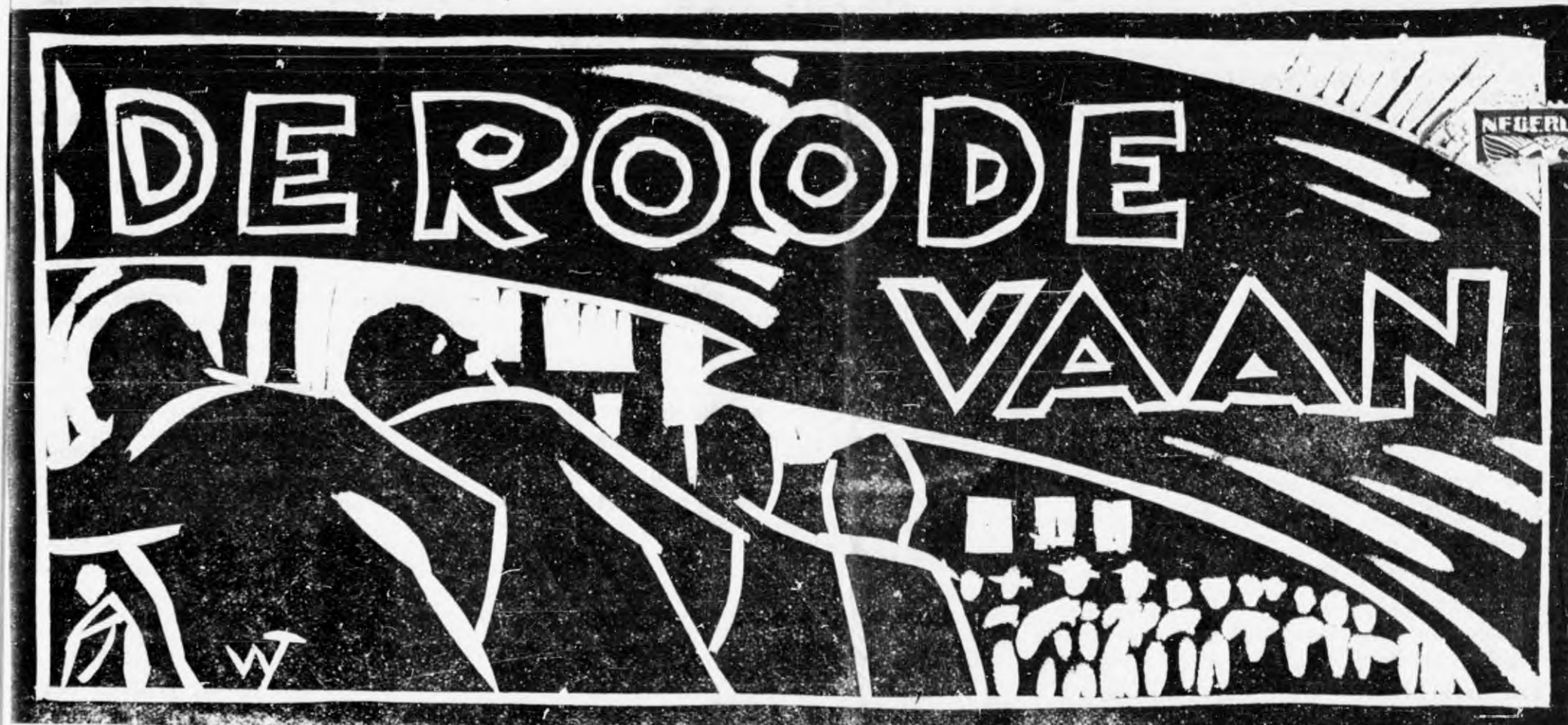
Welk verband houdt het voorgaande met Indië, met de koloniale politiek, met de Nederlandsche C. P. ? Met het N.A.S.,

Welk verband houdt het voorgaande met Indië, met de koloniale politiek, met de Nederlandsche C. P. ? Met het N.A.S.,

mij is de leiding, ze kommen d'r niet in!"

Ik schrijf eerstdaags weer een stuk over de „ware communisten“, dan weten de partijgenooten d'r weer alles van."

Redactie-Adres: B. LUTERAAN, 2e Helmersstraat 47

ABONNEMENTS*

PRIJS

70 CT. P. 6 NUMMERS

ORGAAN VAN

DE AFDEELING AMSTERDAM

DER KOMM ARBEIDERSPARTIJ

ADM.-ADRES

HOOFDWEG 489 HS.

AMSTERDAM (W)

HERMAN GORTER OP WESTERVELD.

19 SEPTEMBER 1927.

De roode vaan woei over zijne baar
En roode bloemen ook omgaven haar,
Waarbij niet kwalijk enke witte voegen,
Die niet slechts van den vrede tuig'nis
droegen,

Die hem gewerd na levens-langen strijd,
Maar meer nog van de witte teederheid
En 't smetloos hart, waar welden wilde
tochten,

Die niet in liefde en zang slechts uitweg
zochten,
Maar drongen hem te vliën van 't mens-
schengewoel,

Dat hij aan woud en zee den dorst zich
koel',

Den dorst naar eeuwige, als der sterren,
wetten,

Waarnaar hij mocht der menschen leven
zetten—

(Uit „De N. Gids“) H. BOEKEN

HOE DE REGERING DE WERKLOOS-
HEID BESTRIJD.

Als men een burgermensch aan het verstand zou willen brengen, dat de Nederlandsche Regeering de werkverschaffing gebruikt als een strijdmiddel tegen de werklozen, dat zij optreedt als een vijand der arbeiders, onder het masker van degelijk maatschappelijk en opvoedend werk te verrichten, hij zou het niet geloover, zoomin als vele arbeiders der diverse vakbewegingen.

Daarin steekt natuurlijk de macht der heerschende klasse, dat de pers, de kranten der burgerlijke klasse steeds de meening verbreiden, dat de Regeering het algemeen belang waarneemt en niet het speciale klassebelang der kapitalisten, en dit geloof steun vindt bij de groote massa, minstens als waarheid wordt aangenomen.

Als aan dit geloof een einde komt, zullen wij communisten, een stap nader zijn bij ons doel: de dictatuur van het proletariaat.

De heer Kan, Minister van Binnenlandse Zaken, heeft zich laten ondervragen door een verslaggever van het dagblad „De Telegraaf“ over het resultaat der werkverschaffingen.

Het antwoord des Ministers laten wij hier volgen, waarbij wij eenige passages vet laten drukken:

„En hoe was nu de totaal-indruk der werkverschaffingen? Wij vroegen het aan Minister Kan; Z.Exc. toonde zich zeer tevreden:

— Ik heb een zeer gunstigen indruk van alles gekregen, aldus de minister.

De menschen doen hier nuttig werk en leeren zich weer te gewinnen aan geregelde arbeid. De proef van de uitzending der werklozen uit de groote steden acht ik uit economisch oogpunt schitterend geslaagd. Door de bepaling, dat werklozen, die zonder dringende reden weigeren uitgezonden te worden, uit den steun geschrapt worden, vallen langzame-

hand velen af. Zoo zien wij, dat te Arnhem thans geen werkloosheid meer bestaat, te Utrecht het euvel aan het verminderen is en ook te Den Haag een verblijvend verschijnsel optreedt. Naar ik hoor — de juiste gegevens heb ik nog niet — stelde van vier aangewezen telkens slechts één zich beschikbaar, zoodat bij de 200, die uitgezonden werden, ongeveer 800 uit den steun konden worden verwijderd. Ik acht dit inderdaad een groot succes“.

Ziedaar de bekentenis van een schoone ziel. Wie de kunst van het lezen nog verstaat, zal uit het antwoord van den Minister opmaken, dat hij de werkverschaffing gebruikt om van den steun af te komen..

Terecht gaat de Minister van zijn standpunt daar prat op! Zoo men ziet ontbreekt het huichelachtig gepraat omtrent het weer aan-geregeld-werk-wen-nen-der-werklozen niet; alsof het daarom gaat bij de regeering, bij de heerschende klasse, bij de vijanden van het proletariaat!

Ja! Die opvoeding der regeering is toch maar eenig. Wat niet wegneemt, dat alles, wat vijand is van de arbeiders, en speciaal van de werklozen, den minister zal gelukwenschen met zijn uitnemend beleid inzake werkloosheid.

De Minister heeft reeds gewonnen spel bij al, wat zich direct of indirect volzuigt, uit den onbetaalden arbeid der arbeiders, de meer-waarde.